

Arrest

nr. 126 942 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. BEECKMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Chamdo, district Mankam, dorp Gatok, volksrepubliek China (VRC). Tot uw dertiende zou u uw ouders hebben geholpen bij hun landbouwactiviteiten en hun nomadenbestaan. Hierna zou u zijn toegetreten tot een nabijgelegen klooster, waar u werd te werk gesteld. Omdat u nooit de kans kreeg om in China te studeren en omdat u ook niet vrij was om uw godsdienst te belijden, besloot u in 1990 China illegaal te ontvluchten. U zou via Nepal naar India gevlucht zijn waar u omstreeks oktober 1990 bent aangekomen in Dharamsala. Na ongeveer 15 dagen zou u naar het Seraklooster in de stad Bangalore in de provincie Karnataka gegaan zijn. U zou hier onderwijs hebben gevolgd en hebben deelgenomen aan het kloosterleven en dit gedurende de hele periode van 1990 tot 2013. In 2013 zou u besloten hebben India te verlaten omdat u het gevoel had dat

u als Tibetaan in India werd gediscrimineerd. Verder verwees u nog naar het te warme weer in India en de slechte kwaliteit van het voedsel als redenen voor uw besluit India te verlaten. Op 11 september 2013 zou u vanuit India met het vliegtuig naar Italië gereisd zijn, waar u dezelfde dag aankwam. Vanuit Italië zou u vervolgens met de trein naar Parijs gereisd zijn, waar u op 12 september 2013 aankwam. De volgende dag zou u verder gereisd zijn naar België, waar u op 13 september 2013 asiel aanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1990 heeft u van 1990 tot 2013 in India verbleven. Nadat u ongeveer 15 dagen had doorgebracht in het opvangcentrum in Dharamsala, zou u zijn toegetreden tot het Seraklooster in Bangalore in de provincie Karnataka. U zou hier van 1990 tot 2013 onderwijs hebben gevolgd en hebben deelgenomen aan het kloosterleven.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vragen 55 en 56).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verwees u naar drie redenen. De eerste twee redenen hebben geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. U verwees immers naar het slechte eten in het klooster en het te warme klimaat in India (zie gehoorverslag CGVS, vragen 41-43). Deze vluchtmotieven zijn vreemd aan de Vluchtelingenconventie. De derde reden die u aanhaalde, kwam erop neer dat u zich als Tibetaan in India gediscrimineerd voelde. U haalde twee voorbeelden aan om deze stelling te staven. In 2011 zou u door een aantal Indiërs zijn aangevallen. Ze zouden uw gsm en uw geld hebben afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 43). U vermoedde zelf dat zij enkel uit waren op uw geld en uw gsm en dat dit dan ook de enige reden was waarom zij u hadden aangevallen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 43 en 46). Hiermee geeft u zelf aan dat dit incident waarvan u het slachtoffer was geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. U werd hierop gewezen. U was het slachtoffer van criminaliteit, wat niet persé te maken had met uw origine en afkomst. U antwoordde nu dat men u als Tibetaan als minderwaardig beschouwt en dat u wellicht ook daarom bent gevisieerd geweest. Om deze stelling kracht bij te zetten, verwees u naar nog een ander incident dat u is overkomen. U zou op een gegeven moment zijn belaagd geweest door een taxichauffeur nadat u hem erop had gewezen dat hij u als Tibetaan te veel wilde laten betalen voor een taxirit (zie gehoorverslag CGVS, vraag 45). Met betrekking tot deze twee incidenten is het erg opmerkelijk dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten aangifte te doen bij de Indische autoriteiten. U werd hierop gewezen. U verklaarde dit te hebben nagelaten omdat u vreesde anders problemen te zullen krijgen met uw RC. U lichtte toe dat u niet in India was geboren en dat u in India niet beschikte over een eigendom of over dieren. U voegde eraan toe dat men op basis hiervan wellicht geen waarde zou hechten aan uw RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 50). Nochtans bleek later tijdens het gehoor dat u uw RC elk jaar heeft verlengd en dat de instantie die hiervoor verantwoordelijk was nooit enig probleem zou hebben gemaakt vanwege het feit dat u niet in India was geboren en geen eigendom in India bezat (zie gehoorverslag CGVS, vragen 66-69). Het is dan ook niet duidelijk waarom u heeft nagelaten aangifte te doen in verband met de feiten die u zijn overkomen. Wat er ook van zij, u beroept zich op het feit dat Tibetanen niet dezelfde rechten hebben als Indiërs en meer dan de Indiërs zelf worden geconfronteerd met geweld en discriminatie. Deze twee incidenten die u persoonlijk zouden zijn overkomen zijn echter onvoldoende ernstig om gewag te maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien wijs ik er op dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd. U kon in India ook uw middelbare studies voltooien (zie gehoorverslag CGVS, vraag 39). Volgens dezelfde informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én dat ze kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra).

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 73).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie gehoorverslag CGVS, vraag 73). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie ervan te vragen, komt weinig overtuigend over (zie gehoorverslag CGVS, vragen 78-80). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u niet op de hoogte te zijn van deze mogelijkheid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 82 en 83). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt (of kan beschikken), en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw 'green book', een attest van het 'reception centre' van Dharamsala en een attest van het 'reception centre' van Nepal. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen geschonden geachte rechtsregels aan, doch beperkt hij zich tot kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht in samenlezing met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota drie rapporten: ‘COI Focus China, *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*’, d.d. 25 maart 2014; ‘COI Focus China, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*’, d.d. 25 maart 2014; ‘*Summary conclusions on the concept of “effective protection” in the context of secondary movements of refugees and asylum-seekers*’, UNHCR, februari 2003.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens het land waarvan hij de nationaliteit heeft, de Volksrepubliek China. Deze vrees kan evenwel geen aanleiding geven tot internationale bescherming gezien het geboorteland van verzoeker, India, als eerste land van asiel in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de nood aan bescherming vooreerst moet worden onderzocht in functie van het land van nationaliteit, China. Verzoeker merkt daarbij op dat een langdurig verblijf in India niet verhindert dat hem hier de vluchtelingenstatus wordt toegekend, gezien India de Vluchtelingenconventie niet heeft geratificeerd en een risico op uitwijzing naar China niet is uitgesloten.

De Raad merkt op dat, ingevolge artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet er geen nood is aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In zijn bestreden beslissing motiveerde de commissaris-generaal omstandig waarom India *in casu* als eerste land van asiel in aanmerking kan worden genomen in de zin van bovenvermeld artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van de asielaanvraag betreffen.

Waar verzoeker opmerkt dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen aanbiedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met een verblijfsvergunning (RC) vanuit India naar China (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014’, p. 15). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“een risico op uitwijzing naar China niet is uitgesloten”*, merkt de Raad op dat de bron waarop verzoeker zich voor dit citaat baseert niet bij het verzoekschrift is gevoegd, waardoor niet kan worden nagegaan in welke context dit *“risico op uitwijzing”* dient te worden gezien.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks zou koesteren ten opzichte van de Volksrepubliek China, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad derhalve vast dat India kan worden beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade bij terugkeer naar het eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten wegens het te warme klimaat in India, het slechte eten in het klooster waar hij als monnik leefde en discriminaties van Tibetanen door Indiërs. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de culinaire en klimatologische bezwaren die verzoeker tegen een terugkeer naar India uitte geen verband houden met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de discriminatie van Tibetanen, oordeelde de commissaris-generaal dat de door verzoeker aangehaalde feiten enerzijds niet oplopen tot ‘vervolging’, noch tot ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en anderzijds niet stroken met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Op grond van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota kan worden vastgesteld dat bovenvermelde conclusies daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om enig verweer te ontwikkelen tegen deze conclusies, de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande wordend door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER